

Ngày 19/06/2010 với tôi là một ngày đặc biệt, một ngày lo âu, bồn chồn, để rồi được thở phào nhẹ nhõm! Chắc nhiều người sẽ cười khi tôi nói lý do. Đó là chờ Quốc hội biểu quyết về đề án “Đường sắt cao tốc”!

Ngày 18/06/2010, ngồi với các cụ hưu trí hơn chục người, phần lớn là tiến sĩ, giáo sư. Không một ai mong chờ Quốc hội thông qua đề án này. Sự chờ đợi cũng hồi hộp tựa như khi xem trận cầu “Braxin – Acentina” tại World Cup! Nhóm bạn già này đã tính gửi một tâm thư khẩn cầu đến Quốc hội, nhưng rồi lại thôi vì phần lớn cho rằng báo chí nói đã quá đủ để có thể ra một quyết định đúng. Thêm một lá thư có thể bị xem là lẩn thẩn chẳng có nghĩa gì. Thật ra, để biểu quyết thông qua dự án có rất nhiều lý do thôi thúc. Tư duy đã quen lâu nay là nếu có bấm nút “Không” thì cũng chẳng có ý nghĩa

vì dường như mọi cái đã xong! Ngay cả Phó Thủ tướng Thường trực cũng đang đàn nói rằng, làm đường sắt cao tốc có gì đâu mà lo! Hơn thế nữa, giáo sư Lâm Dũng, đại biểu Quốc hội khá năng nổ đã từng nói trên báo chí về một kiểu tư duy rất phổ biến hiện nay mà ai cũng thấy là “tư duy dự án”. Bao nhiêu nhóm quyền lợi gắn với các dự án. Dự án càng lớn quyền lợi càng nhiều.

Nhưng cuối cùng thì Quốc hội đã bác dự án, ít ra là trong kỳ họp này. Quốc hội đã thể hiện được lòng dân. Các cụ có thể sống thêm 1 tuổi vì tạm bớt đi một nỗi lo quá lớn mà không thể làm gì.

Thật ra, thư các cụ tính gửi chỉ định nói thêm một chút về 2 lý do để chưa nên nói chuyện đường sắt cao tốc.

Một là, vì các cụ đều đã có nhiều thời gian ở nước ngoài và đã từng ngồi trên tàu hỏa, hoặc đứng ven đường

sắt ở Nga, ở Trung Quốc, ở Mỹ, ở Đức,... và ước mơ về một tương lai đường sắt ở Việt Nam. Đó là những tuyến đường đôi, chừng 5 - 7 phút lại một đoàn tàu vùn vụt lao qua. Bao nhiêu hàng hóa, bao nhiêu người lao động, còn trong lúc hoạn nạn thì bao nhiêu vũ khí, bao nhiêu bộ đội được chuyên chở trên những con tàu đó. Chắc rằng hàng hóa, người lao động, xe tăng, đại bác, bộ đội sẽ không phải là hành khách của đường sắt cao tốc! Đứng ở góc độ kinh tế, góc độ xã hội, góc độ quốc phòng chúng ta cấp bách cần những tuyến đường sắt như vậy chứ không phải kiểu TGV của Pháp hay Shinkansen của Nhật! Tư duy vì dân, vì nước nên là như vậy.

Hai là, khi mà một quốc gia muốn trang bị một hệ thống thiết bị - công nghệ nào đó thì không bao giờ họ chọn thứ mà họ chưa thể làm chủ về căn bản. Yêu cầu an ninh công nghệ

Quang cảnh kỳ họp Quốc hội

Đại biểu quốc hội nghiên cứu tài liệu lần cuối trước khi bấm nút biểu quyết về dự án đường sắt cao tốc

quốc gia đòi hỏi tư duy lành mạnh phải là như thế. Đúng là tình hình đường sắt của chúng ta phải được cải thiện đáng kể. Nhưng giải pháp rõ ràng không thể là hệ thống thiết bị - công nghệ cao tốc (theo cách hiểu là nhóm TGV, Shinkansen,...). Còn nếu hiểu cao tốc là 100 - 150 km/giờ và 7 - 10 phút có một đoàn tàu chạy qua trên tuyến đường 2 chiều thì chắc hẳn không ai phản đối! Chúng ta đã làm chủ căn bản được vùng công nghệ này, vấn đề an ninh công nghệ được đảm bảo.

Sau khi đã nâng cấp căn bản hệ thống đường sắt lên mức ngang tầm quốc tế như đã nói trên, sau khi năng lực khoa học - công nghệ của ta đã chứng tỏ chúng ta làm chủ được một cách căn bản công nghệ đường sắt cao tốc thì chúng ta có thể trở lại bàn bạc câu chuyện đường sắt cao tốc nếu thực sự cần. Hiện cũng chưa có đến 20 quốc gia trên thế giới có loại đường sắt này. Chúng ta cần những công trình quan trọng cho kinh tế - xã hội, an ninh - quốc phòng hơn là đứng vào thứ 25, thậm chí 30 quốc gia có đường sắt cao tốc. □

Đại biểu quốc hội bấm nút biểu quyết về dự án đường sắt cao tốc

Bộ trưởng GTVT Hồ Nghĩa Dũng: Chúng tôi sẽ tuân thủ quyết định hôm nay của Quốc hội

Tàu cao tốc TGV V150 của Pháp

Tàu siêu tốc thế hệ mới Shinkansen tại Nhật Bản